

DONDULAŠ

Ja san mići dondulaš, tako me zovu va mojmu mestu. Toj ono ča san ja kad Gromišćina počne zvonit, kad dojde vrime maškar, kad se triba parićat. A ja to stvarno volin. Kad san imel jedno tri leta, videl san ih na televiziji. Bil san presritan. Si su ih se bali, aš da su grdi. Ma kakovi grdi, meni su bili prelipi. Nisan svojoj materi dal mira dok mi nisu storili opremu. A ni bilo lako. Nać mićere kopice, košuju, zvono, vunu, špag. Se to. Zvono mij nono dal napravit pul jednog čovika. Sećan se ko danas da je bilo jako teško. Ali ja san bil uporan, nisan tel odustat.

Prva zvonjava bila je za Antonju. Obahajali smo sela i zvonili da otiramo tu grdu zimu. Veli dondulaši su pazili na nas mićih i niš nan ni falelo. A tek ono kad se stavimo va krug, pa kad počnemo zvonit... ni lipjeg zvuka, verujte mi. Moran priznat da mi va familiji ni niki dondulaš, ja san prvi. Morda se i zbog toga čude ča mi to znači. A verujte, puno. Ja san sav sritan kad dondulan. Sad je već lagje. Sad san već veći, lagje nosin zvono, ali ni lako. Ovo leto smo već prošli 43 kilometra.

Dondulaši su navada moga kraja, oni su ono po čemu zna za Grobnik. Imamo svoju himnu, svoj kanat, svoju uniformu, ma prava vojska. Vojska ka zijde van kad maškare počinju.

Dondulaši su veseli i puni voje, pa ko i ja. Sad mi više mat ne rabi da je kraj mene, pa morda to znači da san već jako narastal. Ne samo da volin dondulat, već to ča san gromiški dondulaš - to znači da san i Grobničan, aš dondulaš je samo onaj ki je gromiški sin i ki voli svoju grudu.

Lovro, 5. razred, 11 godina

OŠ „Nikola Tesla“

Mentorica: Irena Peić